

“Ens emmirallem l’una en l’altra, en el nostre afecte, força i confiança”

Raquel Moron i Yamna Amer s’han trobat a Girona en una casa oberta al coneixement, la sensibilitat i la convivència on caben tots els ‘dreamers’ orgullosos del que són i aporten

Dones potents amb la motxilla plena d’experiències, expectatives i somnis que ens animen a construir un món més just. Aquest és el seu viatge: Raquel: Soc creadora visual impregnada d’inquietuds per a la transformació social. Desenvolupo projectes comunitaris i col·laboro amb la plataforma Girona Acull, que el 2018 va atendre uns cent joves estrangers que van arribar sols a les comarques gironines i ja no estan sota la tutela de la Generalitat. Yamna: Soc una d’aquestes persones que la gent coneix com a MENA, de les quals se’n parla molt i se’n sap ben poc. Raquel: Vaig néixer a Sabadell el 1975 i als 6 anys vaig anar a viure a Vidreres, on un grup de joves vam muntar l’esplai, una iniciativa que em va marcar, em va portar a participar activament en el món de la cultura. Yamna: Vaig néixer fa 18 anys a Chefchaouen. L’endemà van dur la mare a l’hospital de Rabat, s’hi va estar un any, patia moltes complicacions de salut. La meva àvia Hadhoum em va acollir a casa seva i aquesta dona ho ha estat tot per a mi, és el meu sol. Quan tenia 7 anys em va donar una llibreta i em va dir: “Posa aquí la teva tristesa, la teva ràbia, la teva felicitat.” Sempre més ho he fet! Raquel: Vaig estudiar dret, vaig ser voluntària d’un projecte d’inserció a la presó de Figueres i a Font de la Pólvera vaig fer assessorament jurídic gratuït, he treballat en centres cívics amb col·lectius amb dificultats per accedir a la cultura. Soc directora del Festival Inund’Art, que fa múltiples propostes per portar l’art al carrer. Yamna: Vam anar a viure a Tànger. Al col·legi, una alumna em va passar polls. L’àvia em va tallar el cabell i tothom es reia de mi, semblava un nen. Vaig començar a jugar a futbol amb el meu germà i els seus amics, era molt feliç! Però quan tenia 15 anys es va morir l’avi i la casa es va tornar fosca. Llavors em van portar amb els pares i no hi estava bé, la mare no em deixava jugar a futbol, era molt tradicional i estava sempre pendent del que deien els altres. M’ofegava i la meva germana preferida va marxar perquè l’havien casat amb un home de l’Àràbia Saudita. Em vaig quedar sola i desamparada, com una ànima perduda. Raquel: Creació i compromís van de bracet. He fet exposicions d’homenatge al poble sirianà, al poble de Gaza, als refugiats, als col·lectius que s’enfronten als desnonaments, a la resistència femenina. És possible canviar les coses i assolir els somnis. Yamna: Vaig començar a somiar amb la llibertat i a pensar que a Europa tot seria diferent, que estudiaria, jugaria a futbol, tindria amics, ningú em casaria contra la meua voluntat, que seria com jo voldria ser i no com els altres voldrien que fos, i que honoraria la meua àvia que em va posar ales. I als 16 anys vaig tenir l’oportunitat quan es va programar un partit a Màlaga. Vaig vendre el mòbil i vaig donar els diners a l’entrenador per pagar el passatge. Només l’àvia sabia que no tornaria, que anava a buscar la meua vida. Això era el novembre del 2017. Raquel: Hi ha persones extraordinàriament valentes que trenquen motlles. La Yamna viatja sola, ho deixa tot, il·lusionada però també plena d’incerteses. És una dona molt potent. Yamna: Al principi vaig passar molta por. Em van agafar les coses, no entenia ningú, em pensava que m’havien tancat a la presó o que era a mans d’una màfia d’explotació sexual. Però una educadora que parlava anglès em va explicar que estava en un centre d’acollida i em vaig tranquil·litzar. Tots els educadors m’han ajudat molt a preparar el meu futur. Ara visc en un CRAE i estic bé, jugo amb el Santa Eugènia i estudio ESO. Vull anar a la universitat però aviat hauré d’aconseguir un contracte per tenir el permís de treball. Raquel: Jo la vaig conèixer el gener d’aquest any, quan preparava amb Karim Sabni, de Girona Acull, la performance

The dreamers (els somiadors) i buscàvem joves que expliquessin la seva experiència en un format poètic.

La Yamna escriu molt bé, escriu poesia. Yamna: Escric en la llibreta de l'àvia i sento que no estic sola, que hi ha algú amb mi i aquest algú soc jo! Amb la Raquel he connectat perquè m'entén i The dreamers és un projecte molt potent en què també han participat l'Ayoub, l'Ismael i en Hatim. Ens permet explicar a la gent qui som, estar orgullosos de nosaltres mateixos i continuar. L'àvia ja sap que ara visc per mi mateixa i que no renunciaré a ser lliure. I m'emmirallo en la Raquel, ens hem agafat molta confiança i afecte. Raquel: Jo també en ella, hem fet vinclle, però que consti que és mil vegades més forta que jo! El cert és que tenim molt per aprendre d'aquests joves si ens hi acostem sense prejudicis.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 23-07-2019, Pàgina 48

-El Punt Avui. Nacional 23-07-2019, Pàgina 36

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1640256-ens-emmirallem-l-una-en-l-altra-en-el-nostre-afecte-forca-i-confianca.html>